

Opožděná gratulace

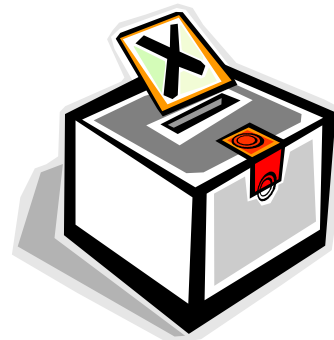
Vzhledem k redakční uzávěrce časopisu se nám koncem minulého školního roku nepodařilo aktuálně reagovat na radostnou událost, která se udála v životě naší kolegyně a učitelky Mgr. Jitky Dostálové - narodila se jí roztomilá dcerka Karolínka. Do uzávěrky dalšího čísla se z miminka již stala intelektuálsky vyhlížející slečna (viz foto). O radosti i strasti své nové životní role se s našimi čtenáři podělí novopečená maminka v některém z dalších vydání MLOKA. Už teď se těšíme a přejeme mnoho zdraví a dobré nálady celé rodině!



-redakce-

Má vůbec nějakou hodnotu můj jediný hlas?

Určitě se mezi námi v období voleb najde mnoho občanů, kteří se sami sebe ptají, zda má vůbec cenu jít k volebním urnám, vhodit svůj hlas a podpořit tak jednu z mnoha politických stran. Já si myslím, že ano. Každý plnoletý občan České republiky by se měl zajímat o dění ve státě a podpořit jeho rozvoj. Je naší zodpovědností voleb se zúčastnit. Jejich výsledek závisí jen na nás a jen my sami rozhodneme, která politická strana bude stát v čele země. Najde se mezi námi i skupina občanů, kteří k volbám raději



nechodí. Jejich argument většinou bývá takový, že je to úplně zbytečné nebo že jejich jediný hlas státu nepomůže. Kolik lidí ale takto uvažuje? Řekla bych, že docela dost. A tím přicházíme ve volbách o hlasy, které mohou být třeba rozhodující. Nebo se najdou i takoví, kteří se nezúčastní jen proto, poněvadž nevědí, která strana je pro ně ta „nejvhodnější“, nebo nemají o politice přehled. K volbám bychom měli přistupovat jako k věci, díky které si můžeme vylepšit situaci v zemi. Měli bychom se o nich alespoň minimálně informovat. K volbám bych jako správný občan šla už jen kvůli pocitu, že jsem pro stát něco udělala a řekla tím tak svůj názor.

Ivana Slámečková, 2. M

Máme mistryni!

Většina našich studentů a pedagogů asi netuší, že se mezi skrývá mladá nadějná sportovkyně, která začíná prudce šplhat po žebříčku své výkonnosti až k metám nejvyšším – je jí Michaela Jursová z 1. M.

Jak dlouho se věnuješ tomuto sportu a proč?

Atletice se věnuji už 5 let. Navštěvovala jsem sportovní základní školu a učitelé mě často vybírali na různé závody. V 6. třídě jsem začala trénovat a postupně jsem se atletice věnovala intenzivněji, protože mě bavila.

Za jaký oddíl trénuješ a jak často máš tréninky?

Trénuju za atletický oddíl TJ TŽ Trinec. Počet tréninků se zvyšuje většinou s věkem. Mladší mívají tréninky 3x týdně, já jsem trénovala 4x až 5x.

Jaký byl největší úspěch oddílu a konkrétně Tvůj?

Myslím, že největším oddílovým úspěchem za poslední rok byla účast družstva žen na Mistrovství České republiky. Osobně si cením každé své účasti na větších soutěžích např. MČR jednotlivců, nejvíce jsem asi pyšná na bronzovou medaili z halového Mistrovství Moravy a Slezska.

Kam bys chtěla postoupit, jaká je Tvoje nejvyšší meta?

Nikdy jsem si neurčovala žádné cíle, kam až chci dosáhnout. Tak dlouho, dokud mě sport bude bavit, ho budu dělat.



Co Tě sport naučil, co Ti dal a vzal?

Naučila jsem se týmové práci, držet a také to, že nevyjde vždy všechno tak, jak si to představuji. Určitě mi ukázal, co je to opravdová radost z výhry, ale i zklamání ze špatného výsledku.

Vzpomeň si na nějaký smutný nebo veselý moment, který se v oddíle stal?

Bylo i pár smutnějších chvílí, například pohledy na zranění - ať už kolegů nebo jiných závodníků, ale to už ke sportu patří. Veselé momenty jsou všechny cesty na závody, tréninky i každý pobyt ve společnosti lidí v oddílu, na které se můžu vždy spolehnout.

Děkujeme za poskytnutí rozhovoru a přejeme mnoho sportovních a studijních úspěchů.

-redakce-

Očima jednoho z nás

Právě prožíváme dny, kdy se příroda chystá k zimnímu spánku, zvířata si připravují zásoby na zimu, stromy se zbavují teď již nepotřebných listů, které se volně povalují po zemi. Občas si mírný podzimní vánek pohraje s listy a dá tak vzniknout nádherné podívané. Lidé se v těchto dnech při příležitosti pěkného a slunného odpoledne vydávají na zdravotní procházky.



Na středních školách v těchto zajímavých dnech startuje to, čeho se někteří obávají nebo to, co mají někteří v malíčku. Týká se to našich spolužáků ze čtvrtých ročníků. Je to maturitní zkouška, kterou se, jak všichni jistě víte, zakončuje čtvrtý ročník střední školy. Některým letošním maturantům se hned vybavuje mnoho nezodpovězených otázek jako např.: „Připustí mě k maturě?“, „Jaké to bude?“ nebo „Odmaturuji vůbec?“...

Jistě jste během svého studia někdy narazili na jméno nejznámějšího vědce Alberta Einsteina. Tento člověk tvrdil, že čas je jen iluze. Také tvrdil, že vše, co si přejete, již existuje, jenom to ještě nemůžete vidět. Pomíjivý čas zbývající do maturitní zkoušky uplyne jako voda. Já a moji spolužáci budeme stát před komisí u maturity a odejdeme od ní jako úspěšní absolventi této školy...

Jan Havelka 4.U

Hod'me po něm židlí, vždyť je to jenom učitel...

Že si rodiče pamatují, jak pravidelně dostávali rákoskou či pravítkem přes prsty? Že to bylo tehdy běžné a nikdo si nestěžoval? Dnes by tito učitelé byli nejspíše vyhozeni z práce a povoláni před soud. A to není vše, co se v průběhu let změnilo.

Mají býti učitelé tou přísnou autoritou, která jako boží prst ukazuje na naše chyby a snaží se z nás vědomostí vydolovat strachem a tresty, nebo naopak kantor, který se studenty jedná jako se sobě rovnými? Je těžké se rozhodnout, protože každý z těchto dvou pólů skrývá jak nesmírné nedostatky, tak ale také světlé, ba dokonce i nedocenitelné stránky a výhody, které mohou být na první pohled skryty pod povrchem. Autorita učitelů značně oslabila a už dávno to nejsou lidé, kteří jsou jednou z osob, kterých si vážili jak děti tak dospělí. Dnes je toto povolání neprávem zatracováno. Nutné změny však jsou - a to nejen v platovém ohodnocení, ale především ke vzájemné spolupráci žáka s pedagogem.

V dnešní době je upřednostňován velice blízký, až přátelský vztah mezi nimi. Učitelé se nesnaží býti těmi strašáky, kteří jen mlátí do tabule a křičí, ale jsou to lidé, kteří formují osobnost žáků už od útlého věku. Učitelé mohou býti velikým vzorem pro děti, dokáží je navést správným směrem – to by měl být cíl této práce. Problém je spíše na straně studentů. Jako zlobivá štěňata přicházejí blíže a zkoušejí, co všechno mohou udělat, než se po nich učitel "ožene". A s nastupujícími lety se tato opovážlivost stupňuje a snižuje se věk, v němž žáci začínají tyto nevhodné věci dělat.

Není nic neobvyklého, že studenti v hodinách jedí, ignorují výuku a o vzorném sezení v lavicích a hlášení se nemůže být ani řeč, ale také verbálně i fyzicky napadají učitele a obracejí se na svou chabou znalost práv, aby oponovali krokům, které proti nim pedagog chce, ale ve většině případů ani nemůže použít. Někteří jsou potom ztraceni a nevědí, jakými prostředky tento roj včel, připravený kdykoliv zaútočit, zklidnit. Poznámky a napomenutí jsou neefektivní, studenti jakoby převzali vládu nad systémem, ve kterém chtějí vyvolat chaos. To, že tím škodí především sami sobě, snad nemá ani cenu říkat, to už je lepší hrách na stěnu házet.

Martin Dudek, 4.K

Líbí, nelíbí... aneb malá anketa mezi čerstvými studenty prvních ročníků o tom, jak vidí svou novou školu:

Ve škole se mi líbí: obědová přestávka, sportovní areál Radostova, jeden kluk (jedna holka), automaty na jídlo a pití, moderní budova a její vybavení, chování většiny učitelů- nechovají se k nám jako k malým dětem na ZŠ, odborné předměty, mám to kousek domů, expozice výtvorů (práce žáků uměleckých oborů- pozn. redakce) na chodbách, chutné a levné obědy v jídelně, rychle to tu utíká, čisté záchody, učivo zatím lehké, škola je malá, ale roztomilá...

Ve škole se mi nelíbí: malé tmavé šatny, krátké přestávky- nestíháme jít na záchod, zákaz kouření, psaní úkolů, střídání měsíc praxe a měsíc školy, moc vyučovacích hodin, v informatice nemůžeme jít na FB, některé lavice jsou staré, dílny daleko od školy a tělocvična moc vysoko, moc důchodců v Luhačovicích, chybějící bufet, na některých WC není zrcadlo, bílé depresivní stěny v naší třídě, brzké vstávání, všichni učitelé chtějí psát pořád testy, kamery, neandrtálci a divně se chovající žáci...

Můj dosavadní zážitek: rozbitá skříň, pády na schodech, omdlení v tělocviku, náraz do dveří, party, při testu u mne stál vyučující a nemohla jsem opisovat...

-redakce-



Umění žít ve tmě

Veřejná sbírka na podporu speciálních služeb pro nevidomé a slabozraké, jež se koná již 14 let, proběhla letos 15. – 16. října v celé ČR. I když se mnozí zpočátku zdráhali, ve spolupráci s místním internátem se podařilo dvěma dvojicím – Lukáš Kubín a Barbora Cholastová, Lenka Čenotíková a Romana Heclová – vybrat přes 3500 Kč. Jménem rodin,

kterým byla poskytnuta podpora, Vám děkujeme. Pro ty, kteří by chtěli pomoci posláním DMS, či jakékoliv peněžní částky na bankovní účet nebo se dozvědět více o této nadaci, jsou tu stránky www.bilapastelka.cz.

Lukáš Kubín 4. K, Barbora Cholastová 4. K, Lenka Čenotíková 4. K a Romana Heclová 3. M

Srdce Elfů – 6. díl četby na pokračování

Královna se ocitla v čele vojska a společně s ním se vydala na pochod napříč Lidskou říší, kde chtěla vyrovnat dluhy za svého syna. Král lidí ho držel ve vězení u Gambledorů, jež se snaží ho zničit ještě zavčasu, aby nemohla proti jeho smrti nic udělat. To by se tak rozzuřila, že by přivodila své rase zánik, a to jen kvůli jedné hlouposti, vždycky se snažila zachovat si chladnou hlavu v každé situaci.

Královna drakům nakázala, aby letěli směr Trpasličí říše, tu měli srovnat se zemí, nikoho nesmějí nechat naživu. Její rozkazy jí z úst šlehal jako blesky, zatímco na svém bílém koni vyrazila vpřed pomalým krokem. Musí je za každou cenu překvapit a její touha spočívala v tom, aby se jí podařilo zničit samotného krále Lidské říše.

Najednou ticho protrhl řev, královna se otočila a spatřila, jak ji zezadu napadli Gambledoři, její vojáci zareagovali okamžitě, ale i tak ztratila přes dvacet Elfů, překvapili ji. Elfští lukostřelci se rychle rozestoupili a začali po nestvůrách střílet salvy šípů, ale moc jim to neublížilo.



„Musí být chránění kouzly,“ pomyslela si hned královna a okamžitě dávala rozkazy, vojáci její rasy dělali všechno tak, jak jim nakázala. Nebe opět zaplnila salva dalších šípů, několik Gambledorů padlo, což počítala za úspěch. Elfové vířili v tanci s mečem tak rychle, že by lidské oči těžko rozpoznaly, kdo to vlastně bojuje proti netvorům. Elfové byli velmi obratní a to díky tomu, že se nikdy nenudili, a když mívali

dlouhou chvíli, věnovali se šermu.

Řady Gambledorů Smrti najednou prořídly, ale nevšimla si jednoho, jak se k ní nepozorovaně přiblížil a srazil ji z koně. V rychlosti blesku stála na nohou a tasila meč, její sok ohnul ret při odporném úšklebku a oháněl se po ní mečem.

Elfka se díky své obratnosti vyhýbala a odrážela jeho rány s lehkostí jako nikdy, ale pak udělal Gambledor nečekaný výpad a mířil ji na nechráněnou hrud'. Meč se jí zabodl do hrudní kosti, ale zajížděl hlouběji, myslela si, že v tomto momentu zemře. Odněkud přiletěl šíp s železným hrotem, zabodl se nestvůře do hlavy a ten padl na zem s hlasitým zaduněním.

Královna Elfů ležela na zemi, vytáhla si meč z hrudi a kouzlem si zranění vyléčila, po dvou hodinách úporného boje s Gambledory nakonec Elfové zvítězili, i když ztratili přes sto vojáků.

Nepřítel se dal na útěk, královna je nechala uprchnout pryč od místa bitvy a mnoha mrtvých.

◆ ◆ ◆

„Králi Trpaslíků, volal jste mne. Už vám nesloužím a další vaše přísahy nebudu skládat,“ Osudův úsměv vypadal zlomyslný.

„Já si myslím, že nebude problém si z tebe tu přísahu vynutit,“ prohlásil král a vstal z trůnu, Osud se neklidně na místě zavrtěl, ale nedával na sobě znát, že je hodně naštvaný na Trpaslíky, kteří si z něj dělají legraci a chtějí ho jen ve svůj prospěch. Pokud chtěli neférově zvítězit v bitvách, které je čekají každým dnem, tak jim nepomůže, i kdyby chtěli ho zamknout za mříže z nejpevnější oceli, kterou kdy trpaslíci dokázali vymyslet a ukovat.

„Králi, je mi líto, ale odmítám pomáhat někomu jen v jeho prospěch, protože bojovat neférově není správné,“ namítal Osud chladně, Trpaslíkovi Oefikovi se zachvělo chřípí, ale jinak nedával najevo, že je rozladěný. Přibližoval se k Osudovi, natáhl k němu ruce se šrámy z mnoha bitev.

„Osude, žádám tě o pomoc, pomoz mi proti drakům, aby nevyplenili tuto říši do základů. Pak ti dám volnost a už nebudu po tobě chtít žádné prosby, jen v nejhorším,“ pravil král. V jeho očích byla vidět lhostejnost a Osud věděl, že se ho snaží mít pevně pod svou rukou, aby mu nařizoval, co má udělat.

„Ne, odmítám se podvolovat vůli krále Trpaslíků, protože neférové boje nejsou tolerovány, pokud Elfové vyhlásili válku, pak potom je k tomu důvod, proč vytáhli proti lidem,“ Osud byl naštvaný proti němu, chtěl se oddálit, ale nemohl, cítil, jak mu nohy pomalu kořenily do země z pevné žuly.

„Já tě prosil a nehodláš mi prokázat malou službu, pak potom tě tady uvězním tak dlouho, dokud mi ji neslíbíš. Pospěš si, nemáš času nazbyt, brzdy z tebe bude...“

◆ ◆ ◆

Král lidí přecházel sem tam po své síni, tiše si pro sebe nadával a čas od času pohlédl otevřeným oknem, kterým do místnosti proudil chladivý vzduch letního rána. Čekal na příchod velké armády Gambledorů, ale nikde se neukazovali. Zklamali ho a nechali Lidskou říši napospas Elfům. Ti k jeho říši dorazí do několika málo dní a zničí vše, co za svůj život dokázal postavit a vybudovat.



Cítil se na pokraji vyhubení, potřeboval se dostat alespoň k deseti tisícům vojáků, ale kvůli tomu, že Gambledoři vůbec nepřicházeli. Měl s nimi uzavřené dlouhodobé spojení, ale naneštěstí se jakoby rozpadlo. Elfové se každým okamžikem blížili k jeho hlavnímu městu, do rána by měli být tady, ale mohl by uskutečnit jeden plán, který by mu mohl pomoci.

Na základě svého uvážení se rozhodoval velmi pečlivě, aby plán neměl nikde ani malinkatou díрку, protože to by mohlo znamenat konec jeho říše. Lidská rasa by přestala navždy existovat, pokud by elfové nechali nějakou skupinu žijících lidí, aby se mohli množit. Bolest byla naprosto nepředstavitelná, musel se připravit na to, co bude následovat další následující hodiny.

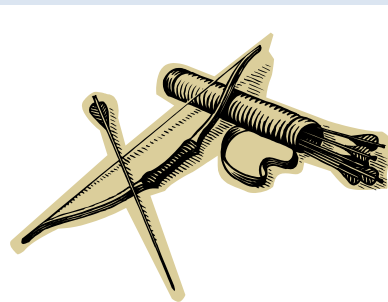
Nad městem se prohnal obrovský černý stín, král okamžitě přiběhnul k oknu a spatřil nad hlavním městem prolétat stovky draků, jak mířili k říši Trpaslíků. Zaklel, žádné pomoci se mu nedostane, poněvadž malá stvoření budou chránit svou zemi, nemohl opustit tuto zemi s mnoha vojáky ochraňovat jinou zemi. Už sám čelil nemožnému vítězství, cítil pachutí prohry na jazyku, jak ho nejistota a strach sevřely ve svém pevném sevření, z něhož se těžko dalo uniknout. Uvážil šance, ke svému plánu, jak uniknout ze svého města přestěhovat se daleko odtud, aby se více připravil na obranu své říše. Kdo by zpochybnil snad jeho geniální plán?

Vyklonil se z okna a podíval se na draky, jak mizeli za obzorem vysokých hor, odkud bylo k Trpaslíkům nejdál.

„VŠICHNI, CO TADY JSTE, VEZMĚTE SI JEN TO NEJDŮLEŽITĚJŠÍ A MIZÍME ASI ČTYŘI MÍLE ZA HLAVNÍ MĚSTO! TAM SE VOJÁCI PŘIPRAVÍ NA OBRANU!“ zařval král na celé náměstí, diplomati okamžitě se rozběhli po celém městě, aby lidem vyřídili, co mají na příkaz krále udělat.

„Teď Elfům ukážeme, jak bylo město tak lehce dobyté, jenomže odpor vůči nim neklesl,“ poznamenal si sám pro sebe a zašel do své ložnice, kde si do malého kufru naskládal nejpotřebnější věci. Jeho služebná mu pomáhala, ale zahnal ji, aby se šla sama připravit, udělala tak, jak po ní král žádal.

Elfové jistě jeho plán nebudou tušit, ale mezi lidmi byl někdo, kdo jim stál po boku.



Mansakr

Vydala SOŠ Luhačovice, Masarykova 101/ Náklad 200 kusů.

Odpovědná redaktorka, grafická úprava a sazba: Mgr. Šárka Klimková, jazyková úprava: Mgr. Věra Pařízková, logo listu: MgA. Kateřina Koláčková

MKČRE 13086/Tisk SOŠ Luhačovice

Redakce nenese zodpovědnost za věcnou správnost zveřejňovaných příspěvků.